

PIRSA WENDABÛYÎ

Bo piraniya jiyana xwe min li bersivan geriya, mina hema hema her kesî. Min bawer dikir mezinbûn di berhevkirina wan de ye, çiqas ezmûn zêde be, çiqas guman kêmbin. Jiyan bi tevahî wê teoriyê pashguh kir. Salan derbas bûn, û pirs kêmbûn. Ew kurtir bûn. Wek zarokekî min mezinan wek kesên ku fêmkiribûn texeyul dikir. Paşê ez bûm mezin, û min vedît gelek ji me tenê hîn bûne ka meriv çawa bi nediyarî re bijî.

Min tiştek fêmkir: bersiv jiyanekê kurt hene. Pirsên rast jiyanekê dirêj hene, ez kê me, çi bi rastî girîng e, ji bo çi hêjayî êşkeşan e. Ew ne pirs in ku werin çareserkerin. Ew pirs in ku were lê hebûn. Bersivê digre. Pirsê vedike. Û jiyan, di dawiyê de, vekirina tercîh dike.

Kesên herî balkêş ên ku min nas kirin di heman demê de kêmtir piştrast bûn. Ne bêbiryar, vekirî. Wan fêmkir rastî ji baweriyan fireh tir e, ji encaman dewlemendtir e. Aqilê rastîn ne di xwedîkirina gelek bersivan de ye. Ew di naskirina kîjan pirsan hîn hêjayî pirsê ne de ye.

Min dev ji dîtina gumanan wek dijmin berda û min dest bi hesibandina wan wek hevalên rêwîtiyê kir. Çimkî bersivê dikare xwe xelas bike. Pirsê dikare tevahiya jiyanekê biafirîne. Tenê li bersivê negerin. Li pirsê ku ew afirandiye bigerin, çimkî li pişt her guherîna rastîn, her tim pirsê nedîtî heye. Û li wir e ku rêwîti dest pê dike, dema dirêj berî bersivê.

Ferdinando Frega

Gillette Man